

Sajó László

Még egy ballada

Csövek bennem, a plafonég fölöttem,
Alattam izzadt lepedő, kispárna,
Nappal, ha fehér köpenyesek jönnek,
Éjszaka, ha fönt ég a félgömb lámpa,
Napj összefolyva, mint taknyom-nyálam,
Plafonhanyatt már kiterítve fekszem,
Boncasztalán istenséged halálnak,
De ezt a verset még megírom fejbem.

Infúziót még most is mért csöpögtetsz
Belém, kárba veszett anyag, halálra
Táplál, árnyékom kimutatta röntgen,
Ékágén lassan kisimul az ábra,
Fulladásos halált halunk mindnyájan,
Istenem, mért hagytál magamra engem,
Rám szakad az égbolt oxigénsátra,
De ezt a verset még megírom fejbem.

Valaki levegőért könyörögve
Zihál bennem elevenen elásva,
Azután csönd lesz, most és mindörökre,
Csak a túlvilág sötét fóliája
Zizeg, friss huzat, új beteg az ágyra,
És levegő! engem kiszellőztetnek,
Kint, mi se történt, ugyanaz a nyár van,
De ezt a verset még megírom fejbem.

AJÁNLÁS

az ember lehajtja szépen
végül fejével biccent nem
remél így jelzi istennek
kikapcsolhatja a gépet
a verset megírtam fejbem

csak el ne felejtsem

*A szövegben Kant-, Csokonai-, Andrej Tarkovszkij-, bibliai, Pilinszky-, József Attila-áthallás.
A Salvatore Quasimodo Költőverseny nagydíjas verse.*